

JUBILEJNÁ KATECHÉZA

Tübingen

OŽIVUJÚCA SILA VIERY

Kedy ste naposledy zakúsili, že vám viera dala novú silu v ťažkej situácii? Viera v Boha a v pravdy, ktoré nám zjavil? Viera nie je len súhlas s obsahom viery (*fides quae*), ale má aj osobný aspekt (*fides quo*) – je to osobný vzťah k tomu, komu verím. Uveriť je začiatkom priateľstva s Bohom. Toho najkrajšieho vzťahu s osobou, ktorá nás nikdy nesklame.

Viera má a môže byť pre nás oživujúcim prameňom sily len vtedy, ak sa nezakladá len na naučenom dodržiavaní tradícií, teda nie je len zvyková, ale vzťahová a má svoje miesto v našom každodennom živote. Priateľstvo s Bohom potom mení náš pohľad na všetko, na vlastnú životnú situáciu, na ľudí a vzťahy s nimi. Je prameňom životnej sily a istoty. To je skúsenosť tých, ktorí žili za čias Ježiša, rovnako ako kresťanov všetkých storočí až podnes. Určite aj každý z nás by mohol prerozprávať svoj vlastný životný príbeh s Ježišom, svoje svedectvo osobného vzťahu s Bohom a premieňajúcej, oživujúcej sile viery. Viera je brána k pravému životu.

Niektorí pseudo-intelektuáli tvrdia, že viera je len pre hlupákov, ale v skutočnosti je to presne naopak. Veriaci človek *vie* oveľa viac a *má* oveľa viac ako neveriaci. Úžasné poznanie nášho šťastia je neveriacemu človeku skryté, nech je akokoľvek vzdelaný, nevie o ňom nič. Preto veriaci človek má viac a túži sa so svojím šťastím podeliť s tými, ktorí ešte nespoznali Božiu lásku a silu viery v Neho. Totiž každý človek prirodzene túži po Bohu, je stvorený Bohom a pre Boha, v ktorom nachádza svoje šťastie (porov. KKC 27).

VIERA V JEŽIŠOVU MOC

Sväté písmo nám ponúka mnohé príklady toho, ako viera až doslovne oživila človeka. Napríklad viera stotníka z Kafarnauma, dôstojníka rímskej armády, ktorého slová si pripomíname pri každej svätej omši: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu...“ Má doma ťažko chorého sluhu, otroka. V tom čase otroci nemali žiadnu cenu, neoplatilo sa ich liečiť a nebolo povinnosťou pánov sa o nich postarať. Ale zrejme má tento vplyvný muž k svojmu sluhovi výnimočný vzťah.

Evanjelista Lukáš píše, že si ho veľmi cenil. Vo svojom postavení a autorite to mohol Ježišovi jednoducho nariadiť, ale on v pokore poslať židovských starších s prosbou, aby prišiel a uzdravil jeho chorého sluhu. Stotník je muž pokorný a napriek rozdielnosti národnosti aj náboženského presvedčenia má dobré vzťahy so židovskou komunitou, dokonca sa dozvedáme, že im postavil synagógu. Jeho ľudské kvality a životné postoje sú prejavom jeho viery. Verí v moc Ježišovho slova, v jeho autoritu. Tak ako on sám uplatňuje vlastnú autoritu nad svojimi podriadenými, verí, že Ježiš vie rozkazať chorobe, ba dokonca aj smrti. Ježiš obdivoval jeho vieru a sluhu uzdravil na diaľku.

Z KATECHÉZY PÁPEŽA LEVA XIV.

Len nedávno, 25. júna počas audiencie pápež Lev XIV. priblížil dve evanjeliové postavy, ktoré sa v ťažkých životných situáciách obracajú na Ježiša s vierou. Je to žena trpiaca na krvotok a predstavený synagógy, ktorému zomiera dcéra. Tu sa viera v Krista opäť ukazuje ako prameň uzdravenia a nového života.

Pápež Lev hovorí: „V Ježišovi je sila, ktorú môžeme zakúsiť aj my, keď vstúpime do vzťahu s jeho osobou. ... Jednou z najrozšírenejších chorôb našej doby je únava zo života: realita sa nám zdá príliš zložitá, ťaživá, ťažko zvládnuteľná. A tak sa akoby vypneme, uzatvoríme do seba, v nádeji, že keď sa prebudíme, všetko bude iné. No realite musíme čeliť – a spolu s Ježišom to môžeme zvládnuť. Niekedy sa navyše cítime zviazaní súdom tých, ktorí si nárokuje právo dávať druhým nálepky. Zdá sa mi, že tieto situácie nachádzajú svoj obraz v jednom úryvku Evanjelia podľa Marka, kde sa prelínajú dva príbehy: príbeh dvanásťročného dievčaťa, ktoré vážne ochorelo a zomiera, a príbeh ženy, ktorá už dvanásť rokov trpí krvotokom a prichádza k Ježišovi, aby sa uzdravila (porov. Mk 5, 21-43). Okrem týchto dvoch ženských postáv evanjelista spomína aj otca dievčaťa. Nezostáva doma, aby sa len sťažoval na dcérinu chorobu, ale vychádza a hľadá pomoc. Hoci je predstaveným synagógy, nepresadzuje sa na základe svojej spoločenskej pozície. Vie čakať bez netrpezlivosti. A keď mu oznámia, že jeho dcéra zomrela a že už nemá zmysel unúvať Majstra, naďalej verí a dúfa.

Jeho rozhovor s Ježišom je prerušený ženou trpiacou na krvotok, ktorá sa dokáže priblížiť k Ježišovi a dotknúť sa jeho odevu. Táto žena mala odvahu urobiť rozhodnutie, ktoré jej zmenilo život: všetci jej dovtedy hovorili, aby zostala bokom, aby sa nesmela ukazovať. Bola odsúdená na život v ústraní a izolácii. Aj my niekedy trpíme pod súdom druhých, ktorí nám nasadia „odev“, ktorý nie je náš. A tak trpíme a nevieme sa z toho dostať.

Táto žena sa vydáva na cestu spásy vo chvíli, keď v nej vyklíči viera, že Ježiš ju môže uzdraviť: vtedy nachádza silu vyjsť a hľadať ho. Túži aspoň dotknúť sa jeho rúcha. Okolo Ježiša bola veľký dav ľudí – mnohí sa ho dotýkali, ale nič sa im nestalo. Keď sa ho však dotkne táto žena, je uzdravená. Kde je rozdiel? Svätý Augustín tento moment komentuje slovami – akoby hovoril v mene Ježiša: „Zástup ma tlačí, ale viera sa ma dotýka“ (Reč 243, 2, 2). Tak to je: **zakaždým, keď urobíme skutok viery obrátený k Ježišovi, vzniká kontakt s ním a okamžite z neho vychádza milosť. Niekedy si to ani neuvedomujeme, no Božia milosť nás v tichosti a reálne zasahuje a zvnútra pomaly premieňa náš život.** Možno aj dnes sa mnohí približujú k Ježišovi povrchno, bez skutočnej viery v jeho moc. Prechádzame sa po dlažbe našich kostolov, ale naše srdce je možno úplne inde! Táto žena – tichá a anonymná – prekonáva svoj strach a dotýka sa Ježišovho srdca svojimi rukami, ktoré boli kvôli chorobe považované za nečisté. A hneď pocíti uzdravenie. Ježiš jej hovorí: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Choď v pokoji.“ Medzitým otcovi oznámia, že jeho dcéra zomrela. Ježiš mu hovorí: „Neboj sa, len ver!“ Potom prichádza do jeho domu. Keď vidí plač a krik, povie: „Dievča nezomrelo, iba spí.“ Potom vstúpi do izby, kde dievča ležalo, chytí ju za ruku a povie: „Talita kumí, čiže: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ Dievča sa postaví a začne chodiť. Tento Ježišov skutok nám ukazuje, že On nielenže uzdravuje z choroby, ale prebúdzajú aj z mŕtvych. Pre Boha, ktorý je večný Život, je telesná smrť ako spánok. Skutočnou smrťou je smrť duše – a tej sa máme báť! Na záver ešte jeden detail: Ježiš po vzkriesení dievčaťa povie rodičom, aby jej dali jesť (porov. v. 43). Je to veľmi konkrétny znak Ježišovej blízkosti k našej ľudskosti. No môžeme ho chápať aj hlbšie a pýtať sa: Keď sú naši mladí v kríze a potrebujú duchovnú výživu, vieme im ju dať? A ako to môžeme dokázať, ak sa sami neživíme evanjeliom? V živote sú chvíle sklamaní, znechutenia a aj stretnutia so smrťou. Učme sa od tejto ženy, od tohto otca: choďme za Ježišom – On nás môže uzdraviť, môže nás oživiť, znovuzrodiť. Ježiš je naša nádej!“

♦ Nie každý človek, ktorý verí, zakúsi uzdravenie – vlastné alebo milovanej osoby. Ale viera vždy premieňa človeka. Viera dáva silu niesť utrpenie a bolesť a touto obetou privádzať duše bližšie k Bohu, zapáľovať v nich iskru viery a oživovať ich ducha. Ako zvykli zdôrazňovať svätí, medzi ktorých sa radí sv. Augustín, sv. Bernhard alebo sv. Bonaventúra: väčším zázrakom je obrátenie hriešnika ako vzkriesenie mŕtveho.

VYZNANIE VIERY OŽIVUJE JEDNOTU KREŠŤANOV

Keď za vlády cisára Konštantína dostala Cirkev v roku 313 slobodu, uskutočnil sa v Nicei v roku 325 prvý koncil v dejinách. Prišlo naň vyše 300 biskupov, medzi nimi napr. aj svätý Mikuláš z Myry. Mnohí z koncilových otcov mali na svojom tele stopy po surovom mučení z obdobia ťažkého prenasledovania kresťanov. Koncil sa uskutočnil v mariánskom kostole, ktorý sa, žiaľ, v novembri 2011 stal mešitou. V tomto starobyľom a dôstojnom chráme Panny Márie sformulovali pastieri ľudu po prvýkrát Vyznanie viery nazývané Nicejské. Pravda o Bohu, ktorý je láskou, je Trojicou a v Synovi sa z lásky stáva jedným z nás – toto je viera, ktorú Nicejský koncil dosvedčuje a odovzdáva.

Práve v tomto jubilejnom roku, ktorý je zameraný na „Krista, našu nádej“ si pripomíname 1700. výročie Nicejského koncilu. Je to zároveň rok, kedy sa zhodoval dátum Veľkej noci pre všetkých kresťanov – na Východe i na Západe. Okrem toho, ako zdôraznil pápež František, v historickom momente, aký žijeme – poznačenom tragédiou vojny a nespočetnými nepokojmi i neistotami – je pre kresťanov to najpodstatnejšie, to najkrajšie, najpríťažlivejšie a zároveň najnevyhnutnejšie: práve viera v Ježiša Krista vyhlásená v Nicei.

Nicejská viera je vo svojej kráse a veľkosti spoločnou vierou všetkých kresťanov. Rok 2025 je preto jedinečnou príležitosťou zdôrazniť, „že to, čo máme spoločné, je kvantitatívne a kvalitatívne oveľa silnejšie než to, čo nás rozdeľuje: spoločne veríme v trojjediného Boha, v Krista, ktorý je pravý človek a pravý Boh, v spásu v Ježišovi Kristovi podľa Písma, ktoré sa číta v cirkvi a pod vedením Ducha Svätého“ (Medzinárodná teologická komisia, *Ježiš Kristus, Boží Syn, Spasiteľ*, 2025).

NAŠI OTCOVIA VIERY – SV. CYRIL A METOD

Knieža Veľkej Moravy Rastislav požiadal v roku 863 byzantského cisára Michala III., ktorý sídlil v Ca-rihrade (dnešný Istanbul), aby poslal jeho krajine učiteľov viery, ktorí by poznali slovanskú reč. Medzi Veľkou Moravou a Byzanciou už vtedy vládli živé kultúrne a hospodárske styky a ne jeden vzdelaný Grék si osvojil jazyk Slovanov. Tým sa historicky dá vysvetliť, prečo východný a nie západný Rím dal Veľkej Morave najväčších apoštolov (Špirko, I., 223). Vytvorenie hlaholiky a preklad Svätého písma a liturgie do staroslovienčiny umožnili ľuďom chápať Božie slovo priamo, čo bolo vtedy naozaj revolučné. V encyklike *Slavorum apostoli* sv. pápež Jána Pavla II. (1985) vyzdvihuje u sv. Cyrila a Metoda predovšetkým ich katechetický a pastoračný prístup pri ohlasovaní Ježišovho evanjelia. Solúnski bratia hovorili našim predkom o Bohu, modlili sa a konali bohoslužby v jazyku, ktorí bol ľuďom zrozumiteľný. Taká bola žiadosť kniežaťa Rastislava z Veľkej Moravy, s ktorou sa obrátil na cisára Michala III., aby poslal jeho kmeňom „biskupa a učiteľa... ktorý by vedel vysvetliť pravú kresťanskú vieru v ich jazyku“. To predpokladalo, že museli najprv spoznať vnútorný svet tých, ktorým chceli hlásať Božie slovo, preniknúť do ich mentality a prijať za svoje aj očakávania slovanských národov. Táto zásada platí aj dnes, pričom nejde len o vlastný jazyk národa, ktorému sa ohlasuje slovo života, ale aj o teologický jazyk: **ohlasovanie evanjelia musí byť ľuďom zrozumiteľné.**

♦ Keď bol svätý Dominik s bratom Bertrandom na ceste do Paríža, stretli skupinku nemeckých pútnikov. Dominik bol celý nešťastný, že im nemôže kázať, pretože nevedel po nemecky. Povedal teda Bertrاندovi: „Pomodlime sa, aby sme im rozumeli a tak sa s nimi mohli podeliť o dobrú novinu.“ Je zaujímavé, že Dominik sa nemodlil, aby Nemci rozumeli jemu, ale aby on rozumel im. Musíme sa naučiť nový jazyk viery, rozšíriť svoj slovník. Nemožno to urobiť za cenu popretia vlastného presvedčenia. Ak veríme v Kristovo božstvo, nemôžeme túto vieru odsunúť bokom v mene jednoty a súhlasiť s tým, že Ježiš bol len dobrý človek. Musíme si stať za tým, v čo veríme, aj keď sa tým nezahladia rozdiely. Čo potrebujeme je jazyk lásky a trpezlivosti. Ekumenický a aj medzináboženský dialóg teda nie sú záležitosťou kompromisu, hľadania zriedeného náboženstva a univerzálnej spirituality. Pre kresťana to znamená naučiť sa rozprávať Božím jazykom. A ten nemusí nutne vždy spočívať len v hovorení. Niekedy je potrebné využiť iné cesty. Sv. Františkovi z Assisi sa pripisuje výrok: „Káž často a slová používaj len keď je to potrebné.“ Najvýrečnejší je náš osobný príklad žitej viery. Pán Ježiš tiež povedal: „Keď budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe“ (Jn 12, 42).

V diele z obdobia patristiky *List Diognetovi* sa dozvedáme v čom spočívala príťažlivá sila prvých kresťanov: „Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani krajom ani rečou ani spôsobom života. Lebo neobývajú vlastné mestá, nepoužívajú nijakú osobitú reč, ani nežijú nejakým nápadným životom. V obliekaní a strave, ako aj v ostatných oblastiach života sa držia domorodých obyčají, no ukazujú obdivuhodný, ba podľa všeobecnej mienky až neuveriteľný životný postoj. Bývajú vo svojej vlasti, ale ako cudzinci. Bývajú na zemi, ale svoj domov majú v nebi. Vydané zákony poslúchajú, a svojím životom prevyšujú zákony. Všetkých majú radi, a všetci ich prenasledujú. Sú žobrákmi, a predsa mnohých obohacujú. Všetko im chýba, a pritom všetkým oplývajú. Potupujú ich, a v potupe získavajú slávu. Kazia im povesť, a vydáva sa svedectvo o ich spravodlivosti. Nadávajú im, a oni žehnajú. Urážajú ich, a požívajú úctu. Hoci robia dobro, trestajú ich ako zločincov. Keď sú trestaní, radujú sa, akoby ožívali. ... Jedným slovom: Čím je duša v tele, tým sú kresťania vo svete.“

Bratská láska bola poznávacím znamením prvých kresťanov, takže pohania v Ríme hovorievali: Pozrite, ako sa milujú!

VIERA OŽIVUJE VZÁJOMNÉ VZŤAHY

Vyznanie viery je teda nielen potrebné dobre poznať, ale ešte dôležitejšie je pravdy viery aj žiť. Vyznanie našej viery v Najsvätejšiu Trojicu znamená, že chápeme pravú podstatu každej lásky, že je to nezištné sebadarovanie sa zbavené akejkoľvek túžby po prevahe, povýšenectva, sebeckosti a zneužívania. Vyznávame tiež, že veríme „v spoločenstvo svätých“. Cirkev je spoločenstvo, v ktorom nikto nežije iba sám pre seba, ale je spoluzodpovedný za všetkých členov. „Bohu sa však zapáčilo posväcovať a spasť ľudí nie každého osve, bez akéhokoľvek vzájomného spojenia“ (Lumen gentium 9). Už od počiatku chcel zdôrazniť vzájomnú prepojenosť ľudí tým, že si z ľudí utvoril národ. V národe potom síce omilostil jednotlivcov, ale vždy ako členov určitej pospolitosti. V tajomstve vzájomnej jednoty členov Cirkvi pramení skutočnosť, že „aj ten najmenší z našich skutkov, ak ho vykonáme z lásky, je na osoh všetkým“ (KKC 953). „Dobro jedného sa odovzdáva druhému. A tak treba medziiným veriť, že v Cirkvi je výmena dohier“ (Tomáš Akvinský v KKC 947). Boh sám vedie svoju Cirkev, v ktorej si „s jeho pomocou navzájom pomáhame k spáse“ (porov. Ef 4, 11-16) (LG 7).

Bez našich rodičov by sme tu neboli. Bez rodičov, krstných rodičov, príbuzných a kňazov by sme nepoznali Ježiša! Koľko ľudí sa pričiniло o našu náboženskú výchovu! Koľko náboženských podnetov, príkladov a povzbudení, vďaka ktorým sa prehlbuje naša viera, dostávame aj dnes v rodine, v kostole, v práci, na púťach, v debatách na duchovných cvičeniach a podobne.

Každý z nás sa musí snažiť byť živým údom v Cirkvi. Každý z nás prijíma cez druhých a každý z nás sa musí aj dávať.

CEZ ODPUSTENIE K NOVÉMU ŽIVOTU

Páter Luis Alfred León Armijos pôsobí v Ekvádore. Jeho životný príbeh začal znásilnením. Povedal: „Mohol som skončiť aj v kontajneri na odpadky, ale bol mi darovaný život.“

Maria Eufemia Armijos Romero, moja matka, musela už ako 13-ročná ťažko pracovať, aby podporila svojho otca a sedem súrodencov. Jedného dňa si ju vystriehol jej zamestnávateľ, brutálne ju znásilnil a ona otehotnela. Kvôli hanbe a tomuto násilnému zločinu bola jej rodina striktne proti nenarodenému dieťaťu. Príbuzní – v snahe vyvolať potrat – budúcu matku dokonca udierali do brucha! Maria Eufemia, ktorá bola vlastnou rodinou takto ohrozovaná a ponechaná sama na seba, sa vrúcne modlila a v srdci pritom cítila, akoby jej Ježiš hovoril: „Obraňuj toto dieťa, ktoré nosíš pod srdcom.“ Sama bola ešte dieťaťom, veď mala len 13 rokov, a tak, aby ochránila svoje nenarodené dieťaťko, rozhodla sa odísť do Cuenca, tretieho najväčšieho mesta Ekvádoru, ktoré leží v nadmorskej výške 2500 m. Tam sa ťažko prebýjala životom a 15. októbra 1971 s komplikáciami porodila syna Luisa Alfreda. A ten chlapec som ja! Bez akýchkoľvek prostriedkov sa vrátila s dieťaťom k svojej rodine v Loja, kde zostala žiť ako slobodná matka. Nikdy sa nevydala, no ten, čo ju znásilnil, teda môj otec, bol postavený pred skutočnosť,

že ja som jeho synom, priznal sa ku mne a prispieval na naše živobytie. O tomto všetkom som, samozrejme, nič nevedel. Otec ma z času na čas prišiel navštíviť a môj vzťah k nemu bol úctivý, ale poznačený odstupom. No k zmiereniu mojich rodičov nikdy neprišlo. Nie, medzi nimi to vôbec neklapalo! Keď som mal 16 rokov, po prvýkrát som zažil na stretnutí katolíckej charismatickej obnovy živé stretnutie s Ježišom a jeho láskou. Ako 18-ročný som proti vôli môjho otca vstúpil do miestneho kňazského seminára v meste Loja. Moje štúdium a duchovná formácia boli natoľko úspešné, že som bol so zvláštnym povolením biskupa vysvätený za kňaza už vo veku 23 rokov. O dva roky neskôr, mama medzičasom úplne prerušila všetky kontakty s mojím otcom, sa mi po prvýkrát zverila, za akých násilných okolností ma počala. Tu nastal pre nás oboch úplný zvrat, nastúpili sme na cestu školy odpustenia. Ako syn – kňaz som jej pomáhal premôcť nenávisť voči môjmu otcovi a prijať pozvanie od Boha, aby svoju dramatickú minulosť dokázala krok za krokom prijať. Koniec koncov to bola samotná Božia milosrdná láska, ktorá jej pomohla otvoriť si srdce. Začala navštevovať modlitbové stretnutia a katechézy a v osobnej modlitbe začala stále hlbšie spoznávať božskú povahu Ježišovho odpustenia: ako Ukrižovaný vedome odpustil svojim trýzniteľom, ktorí mu spôsobili hrozné utrpenie, a dokonca za nich išiel na smrť. Moja mama, úplne premožená týmto poznaním, našla konečne silu ukázať ochotu odpustiť tomu, kto ju znásilnil. Pri rozhodnutí odpustiť jej veľmi pomohlo aj sväté prijímanie a skúsenosť osobnej Božej lásky.

Medzičasom som bol už šesť rokov kňazom. Jedného dňa sa ozval v telefóne môj otec. Čakala ho riskantná operácia a on sa bál. „Chcem sa u teba vyspovedať,“ prosil ma. Vnútorne dojatý som mohol môjmu vlastnému otcovi udeliť rozhrešenie a on sa kajúcne, po tridsiatich rokoch života bez sviatostí, opäť vrátil k viere. Keď som mu povedal: „Otec, v tomto okamihu si zasluhuješ nebo, ako aj mne Cirkev v tomto okamihu dáva zazrieť nebo,“ otec sa rozplakal. Poprosil mňa a aj moju mamu o odpustenie. On sám dnes žije v tom vnútornom pokoji životom viery, ktorý pramení z úprimného odpustenia a zmierenia.

Ja osobne som musel prejsť svojou vlastnou cestou zmierenia, lebo som otca za všetko veľmi odsudzoval. Boh zo mňa ale urobil svojho kňaza nie preto, aby som súdil, ale aby som odpúšťal a aby som bol nástrojom jeho milosrdenstva. To som pochopil pri poklone pred Najsvätejšou sviatosťou a pri rozjímaní nad Svätým písmom. Tak môžem dnes Bohu len ďakovať za všetko, čo bolo, a za to, ako je to teraz. Keby sa ma niekto spýtal, či by som svoj príbeh chcel zmeniť, ak by som mohol, neželal by som si to! Veď práve cez môj vlastný osud hlboko chápem, že Božie milosrdenstvo stojí nad všetkými hriechmi. Ja sám som plodom tohto nesmierného Božieho milosrdenstva, lebo On sám sa zasadil za záchranu môjho života. Moja minulosť mi v pastorácii pomáha milosrdne milovať a mať súcit a pochopenie s utrpením druhých.

SLÁVIŤ VIERU V SPOLOČENSTVE – ÚSMEVNÁ PRÍHODA

Raz v nedeľu budila matka syna so slovami, že je čas ísť do kostola. Ani ho nehlo. O desať minút sa vrátila: „Okamžite vstaň z tej postele a ber sa do kostola!“ – „Mama, mne sa nechce! Je tam nuda. Prečo by som tam mal chodiť?“ – „Máš tam chodiť z dvoch dôvodov: Po prvé v nedeľu treba chodiť do kostola, a po druhé – si predsa biskup tejto diecézy!“ Biskupovi sa nechcelo vyliezť z vyhriatej postele a pohodlného domu, aby šiel do kostola. Kostoly nám pripomínajú že sme pútnikmi, že sme na ceste. Vstávame zo svojich postelí a pohodlných kresiel, vychádzame z našich domov, pretože oni nie sú našim definitívnym domovom. Cesta do kostola, alebo kaplnky je znamením našej životnej púte, ktorá smeruje ku konečnému domovu v Bohu. Majú pripomínať krásu neba.

ĽUDIA NAVŠTEVUJÚCI KOSTOL ŽIJÚ DLHŠIE

Štúdia, ktorú uskutočnilo Laboratórium pre ľudskú populáciu na univerzite v Berkeley, ukázala, že ľudia, ktorí pravidelne navštevujú bohoslužby, žijú jednoznačne dlhšie. Doug Oman z univerzity v Berkeley viedol dlhodobú štúdiu od roku 1965 na 6545 obyvateľoch mesta Alameda/USA. Výsledky sú pôsobivé: viera v Boha posilňuje schopnosť vyrovnávať sa so stresom a má na ľudí upokojujúci účinok.

To im následne pomáha viesť vyrovnanejší a šťastnejší život. Viera a pravidelná účasť na bohoslužbách majú obzvlášť pozitívny vplyv na srdcové problémy súvisiace so stresom, dýchavičnosť a tráviace problémy. Takýto štúdií bolo niekoľko a aj nedávno, v roku 2019, to opäť potvrdil profesor Morice Bruce z Vanderbiltovej univerzity v Nashville v štáte Tennessee. Skonštatoval: „Nejde tu len o sociálnu súdržnosť a podporu, ale byť na mieste, kde jednotlivci môžu napínať „duchovné svaly“, je v skutočnosti prospešné pre vaše zdravie“. Neveriaci výskumníci usúdili, že viera praktizovaná spoločnou účasťou na bohoslužbe napomáha jednotlivcom prekonať neužitočné negatívne myslenie a vytvoriť zdravší pohľad na seba a svoj život.

Chodenie do kostola však nie je len akási návšteva „duchovnej telocvične“. Zdá sa, že páni profesori to predsa celkom nepochopili. Áno, byť v kostole je o spoločenstve, ale nejde tu len o spojenie s ľuďmi, ktorí tam sú, ale je to spojenie s TÝM, ktorý ich tam v prvom rade pritiahol – so samým Bohom.

KONKRÉTNE KROKY

1. Pápež Benedikt XVI. napísal: „Nie náhodou sa kresťania v prvých storočiach museli učiť Vyznanie viery naspamäť. Slúžilo im ako každodenná modlitba, aby nezabudli na úlohu, ktorú prijali pri svojom krste.“ Neproselo by to snáď aj nám, keby sme sa opäť raz pomodlili Vyznanie viery pomaly a pozorne?

2. Naša viera nie je v prvom rade súhlas s faktami o Bohu, ale priateľstvo s Bohom. Na priateľa si vždy radi nájdeme čas, hlavne počas voľných dní, prázdnin, alebo dovolenky, kedy máme menej povinností. Nech to platí aj o našom priateľstve s Pánom Bohom. Stretajme ho v modlitbe ráno a večer, pri svätej omši. A ďakujme mu za krásu stvorenia, za prírodu, hviezdy, zvieratá, ľudí, ktorých stretneme počas tohto mesiaca.

3. Nebojme sa aj počas prázdnin vyznávať našu vieru v konkrétnych postojoch a správani. Nehanbiť sa prežehnať a pomodliť sa pred jedlom aj na verejnosti, napr. keď sme v reštaurácii. Nájdime si aj v cudzine možnosť ísť na svätú omšu aspoň v nedeľu. Nezabudnime si pribaliť ruženec, zázračnú medailu a dobrú duchovnú literatúru. Navštívme nejaké pútnické miesto, alebo svätého, ktorý žil v danej krajine alebo regióne. Svedkami evanjelia môžeme byť aj vhodným oblečením.